

CO JE ROZHODUJÍCÍ?

Kázání ze soboty 30.3.2019 – br. Benjamín Pavlík

ÚVOD

Představte si, že odesíláte svůj poslední dopis v životě. Jak by vypadal? Apoštol Pavel napsal svůj poslední list ve vězení, kde očekával brzkou smrt. Většina z nás by za takových okolností zřejmě napsala rodině – manželce, dětem, případně rodičům. Ale Pavel neměl manželku ani děti a v době sepsání listu pravděpodobně ani rodiče. Svůj poslední dopis se rozhodl napsat Timoteovi – svému spolupracovníkovi v misijní činnosti, které zasvětil celý život. A o čem bychom psali? Jsem přesvědčen, že bychom dali stranou vše nepodstatné. V dopise, který je pro nás poslední, na žádné povrchní téma a řeči není prostor. A tak je to i u Pavla. Jde k jádru křesťanské zvěsti a otevírá otázku věčného života, otázku absolutní budoucnosti člověka, která už nekončí smrtí.

V dnešním kázání se zaměříme na otázku, co rozhoduje o naší absolutní budoucnosti. Co nám přístup k absolutní budoucnosti otevírá a co naopak zavírá. Odpověď budeme hledat v hymnu, který Pavel zahrnul do svého posledního listu. Tento hymnus je zapsán v 2Timoteovi 2, 11-13.

VĚROHODNÉ SLOVO

Pavel hymnus uvádí slovy: Věrohodné je to slovo. Slovo pistos (věrohodný) lze z řečtiny přeložit i jako pravdivý, zaručený. Pavel zdůrazňuje, že to, co teď bude následovat, nejsou nějaké jeho dojmy, dohady, spekulace. Není tady místo pro žádné asi, možná. Ne! Tímto si můžeme být naprosto jisti.

ZEMŘÍT S KRISTEM

Hymnus se skládá ze čtyř podmínkových vět. Každá začíná slovem „ei“, které znamená jestliže. První dvě věty poukazují na to, co dělat máme a zbylé dvě na to, čemu se máme vyhnout.

Cestu do absolutní budoucnosti nám otevírá smrt s Kristem. První věta hymnu totiž říká: Jestliže jsme s ním zemřeli, budeme s ním i žít. O jakou smrt ale jde? Co to znamená zemřít s Kristem? Sloveso „zemřít“ je zde v minulém čase. Nejde tedy o smrt, která nás všechny čeká – o tu která ukončí náš pozemský život. Jde o smrt, kterou už Pavel s ostatními křesťany prožil. Která sahá do minulosti. A to je křest! V listu Řimanům Pavel totiž mluví o křtu jako o duchovní smrti. V ní umíráme světu, hříchu, starému JÁ a začínáme nový život s Otcem, Synem a Duchem svatým. Pokud se rozhodneme s Kristem zemřít, budeme spolu s Ním i žít. Není potřeba nic jiného než naše rozhodnutí.

VYTRVAT VE VÍŘE

Křest je prvním výrazným krokem k věčnému životu. Ale ne jediným. V druhé podmínkové větě se dozvídáme, že s Kristem budeme vládnout, jestliže s ním vytrváme.

Víra není záležitostí okamžiku. Ano, v okamžiku začíná, ale víra je především o trvání. Proto Karl Barth říká: „Víra je každého jitra znovu – příběh.“ Základem příběhu je to, že v určitém bodě začal a někam směřuje. Dá se vyprávět, protože jednotlivé části na sebe navazují. A nezáleží na tom, jaké jsou – jestli jsou smutné nebo veselé, pokojné nebo nebezpečné. Důležité je, že na sebe neustále navazují. A tak to má být i s vírou. Když jednou

začala duchovní smrtí, musí pokračovat, neustále navazovat. Proto je nesmírně důležité víru každého dne obnovovat. Postavit se před Boha a říct: Tady jsem Bože! Někdy silný, jindy slabý. Někdy šťastný, jindy smutný. Zdravý, nemocný. Nezáleží na tom jaký. Důležité je navázat.

Doba, která předchází kralování, není vůbec snadná. Jednou se americký reportér zeptal prince Charlese: Jaké to je vědět, že jednoho dne budeš nosit královskou korunu Anglie? A Charles bez váhání odpověděl: Je to náročné! A pak začal podrobněji popisovat, čím vším musí potenciální následník trůnu projít: Musí se naučit plynule hovořit několika cizími jazyky, výborně rozumět matematice, dějinám, královským erbům, diplomacii, protokolu a také musí sloužit v armádě. Nakonec dodal „Je to opravdu náročné. Nemám vůbec čas na vlastní život.“ Běžně si představujeme prince jinak. Myslíme si, že vše má na stříbrném podnose a království je pro něj místem, kde si může dělat, co chce. Ale tak to není. Jako dědic trůnu musí projít náročným školením. My jsme také určeni pro vládu – pro vládu s Kristem. A v současnosti se na ni připravujeme. A to bolí, není to jednoduché, ale musíme vytrvat.

ODMÍTNOU KRISTA

Dveře k absolutní budoucnosti si můžeme zavřít tím, že Krista zapřeme. Zapřeme-li ho, i on nás zapře. Řecké slovo lze přeložit i jako vzepít se Kristu, odmítnout Krista, říkat ne Kristu. A to se dá udělat dvěma způsoby: buď slovem nebo svým životem.

Všichni známe NZ příběh o tom, jak Petr zapřel Krista. Když se ho ptali lidé kolem: Nejsi ty náhodou jeden z jeho učedníků? Řekl: Nejsm! Zapřít slovem znamená mlžit nebo i přímo lhát, a to především kvůli tomu, abychom se vyhnuli nepříjemné situaci. Žijeme ve společnosti, kde věřit v Krista není úplně normální. Kde být adventistou není úplně normální. Někteří nás dokonce považují za sektu. Ale i v takových chvílích je třeba se za Krista i jeho církev postavit. I když si o nás ostatní pomyslí, že jsme divní.

Krista můžeme zapřít i svým životem. Pokud jsem s Ním opravdu zemřeli, pokud jsme zemřeli hříchu, musí se to projevit v našem životě. Ellen Whiteová napsala: „Posvěcení je každodenním úkolem. Ať si nikdo nenamlouvá, že Bůh odpustí a požehná tomu, kdo pošlapává jeho požadavky.“

Žít posvěceným životem neznamena žít dokonalým životem. My dokonalí nejsme a ani být nemůžeme. A Ježíš to ví. Proto jsme ve čtvrté podmínkové větě ujištěni: Jsme-li nevěrní, on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe. Čím si v životě můžeme být jisti? Můžeme se spolehnout na naše zdraví? Mezilidské vztahy? Práci? Politický systém? Ano, ale ne zcela. Svět není místem jistoty. Vše se mění. Zůstává jen Ježíš a jeho věrnost. On nám zůstává věrný a kdykoliv se k Němu můžeme vrátit.

ZÁVĚR

Na začátku kázání jsme se ptali, co rozhoduje o naší absolutní budoucnosti. Nabízí se pouze jediná odpověď: **O naší absolutní budoucnosti rozhoduje náš současný postoj ke Kristu.** On je středem všech 4 výpovědí hymnu. Na nás je rozhodnutí, jak se k Němu postavíme: Buď Krista můžeme odmítnout a dveře k věčnému životu zavřít. Nebo s Kristem zemřít, vytrvat a vstoupit do absolutní budoucnosti, která už nekončí smrtí.